

Trenger man menigheten?

Menighet

Jeg for min del heller mot svaret nei til menighet. Nei, jeg trenger ikke menigheten eller forsamlingen for enhver pris. Når dette å tilhøre en lokal menighet blir mer belastende og ødeleggende enn til glede og styrke for meg som person og min tro er det på høy tid å forlate menigheten.

Med menighet eller forsamling tenker jeg her på den lokale enheten. En menighet kan defineres som et avgrenset samfunn/gruppe av trosfeller eller troende mennesker, som altså søker sammen i et fellesskap.

Menigheten skal som utgangspunkt fungere som en kraftstasjon med påfyll av krefter til vår tro. Likevel kan man oppleve at menigheten i stedet blir et sted som tapper den enkelte for krefter og energi og er nedbrytende for enkelte medlemmer. Å være del av et slikt usunt menighetsliv ønsker jeg ikke å være.

I utgangspunktet er menigheten en fin ting der troende kan finne sammen og bli styrket i sin tro. Man kan få inspirasjon og motivasjon til å stå på med evangelisering og å leve som en tydelig kristen. Innledningsvis kan jeg støtte ideen og behovet for lokalmenigheter. Kjempesint og flott når den lokale menigheten fungerer! Imidlertid oppstår det av og til usunne tendenser i menighetene som kan være ødeleggende for den enkelte personlig og trosmessig.

Hva er vitsen eller poenget med å ha menigheter i det hele tatt? Jeg har tidligere skrevet følgende i artikkelen “Hva er målet til menigheten?”:

- Hovedfokus til alle kristne menigheter og forsamlingshus bør være å få formidlet Guds og Bibelens ord til flest mulig samt legge til rette for at folk blir “frelst” (komme til tro på den treenige Gud og Bibelens ord).

Fra artikkelen “De ‘fracfalne’ og ‘brente’ kristne” henter jeg følgende tre avsnitt relevant for dette som har med menighet å gjøre:

- Jeg må også si meg STERKT UENIG med det Sten Sørensen og Jan Inge Jenssen hevder i Dagen (nå bak betalingsmur). De skriver blant annet følgende: **“At kirken er Kristi kropp betyr videre at deltakelse i kirken ikke er valgfritt. Når vi blir Guds barn er det en selvfølge at vi blir en aktiv del av Kristi kropp. Det er en selvmotsigelse å si ja til Jesus og nei til kirken. Hode og kropp hører sammen og som Guds barn er det helt nødvendig å koples til kroppen Hans på jorda.”** For min del vil jeg heller stå på utsiden av menighetslivet og beholde troen, enn å være del av usunne menigheter som både ødelegger troen og meg som person. Ja til Jesus, nei til den organiserte kirken og menigheten sier nå jeg!
- Mantraet om at alle trenger et fellesskap eller menighet gjentas av evangelist Viggo Klausen. I teorien er jeg enig at en forsamling kan være OK som en kraftstasjon (trosstyrkende) for kristenlivet. Imidlertid hender det innimellom at menighetene ikke fungerer som de skal. Noen ganger er det beste å stå på utsiden av menighetslivet for å ikke miste seg selv, styre klar av usunn forkynnelse og for å unngå å bli herset med. Ikke alle bor heller slik til at det “bare” er å oppsøke en annen menighet (bygder og små byer har ofte ikke noe stort utvalg).
- Ikke alle “brente barn” / “brente kristne” blir nødvendigvis fracfalne. En del beholder troen, men uten å være menighetsaktive. De som beholder troen blir gjerne “passive” kristne med sitt medlemskap i “sofamenigheten”/“sofakirken”. For enkelte kan dette å være kristen uten å være aktiv i menighetssammenheng være den beste måten å beholde troen på. Menigheter kan i enkelte tilfeller bli mer nedbrytende enn tros-styrkende hvis de usunne kreftene har fått overtaket i forsamlingen.

Temaet har også blitt touchet i en tidligere artikkel i gamlebloggen, nå [tilgjengelig i form av en PDF-fil](#) i artikkelen "[Ja, jeg er en kritisk kristen!](#)". Innledningsvis skriver jeg der følgende:

- Hvordan overleve som kristen i usunne menigheter?: Hvordan ta vare på en sunn kristentro i et fellesskap som tapper en for krefter og energi? I menigheten får jeg ikke utfolde meg som et helt menneske. I stedet holder jeg på å kveles i menighetens liv og aktiviteter. Hva med det psykososiale miljø og dette å se den den enkelte og vedkommende sin verdi som menneske? Hva kan vi gjøre for å få flere med oss i menighetslivet samt beholde dem som allerede går der? Kanskje er det på tide å tenke mer på den enkeltes ve og vel enn å drukne oss selv i aktiviteter og møter?

Kirkebygg

I utgangspunktet kan et fellesskap som en menighet virke utviklende og styrkende for troen. Dette forutsetter at menigheten fungerer som den skal, noe som slettes ikke alltid er tilfellet. En del menigheter havner mer eller mindre i grøfta, de sporer av fra det sunne.

Hvilke farer og potensielle negative effekter ser jeg med det organiserte menighetslivet? En liste følger nedenfor med en del tanker:

- Personer (medlemmer) rangeres ut fra arbeidsinnsatsen i menighetsarbeidet, man blir altså **rangert ut fra innsatsen i Guds rikes sak**. Det sentrale er ikke vedkommende sin verdi som unikt og helt menneske skapt i Guds bilde.
- Enkelte menighetsmiljøer kan framstå som svært **klikkete miljøer (sektariske)**. Ikke hvem som helst passer inn.
- Forsamlingene blir ofte **sosiale koseklubber for utvalgte likesinnede**, der fokus på det sentrale mistes. Dette innebærer også at enkelte menigheter blir redde for å formidle evangeliet på en klar og tydelig måte, jf. artikkelen "[Skammer vi oss over evangeliet?](#)".
- En annen utfordring er at enkelte kirker framstår som de reneste **showpregede scenekirkene**. Kule effekter (lyd, lys, røyk, video, presentasjoner storskjerm, utsmykning scene) og proffe sceneshow blir viktigere enn selve budskapet.
- Enkeltpersoner kan oppleve **å gi svært mye av seg selv i form av f. eks. arbeidsinnsats, tid, penger, krefter, evner og anlegg**. Det de får i retur ("takken") for innsatsen kan være ganske så middelmådig. Enkelte opplever rett og slett å bli "tråkket ned i søla" av andre.
- Hva med **dem i menigheten som perioder av livet har lite å bidra med**? "Gratispassasjerer" er ofte uglesett i menigheter. **Men skal yte, yte og yte, ikke bare nyte**.
- Hva med **hele mennesket og hele personen**? Vi er alle hele mennesker med behov for å bli sett og verdsatt, og da ikke bare som arbeidere eller gruppede medlemmer i den store masse. Den enkeltes totale verdi må bli verdsatt.
- Er det **rom for mennesker med tvil og/eller alvorlige personlige problemer**? Ofte kan enkelte personer med mer eller mindre kroniske fysiske eller psykiske sykdommer føle seg noe på sidelinjen. Alt skal jo være så fint og perfekt i menigheten.
- Deltakelse i menighetslivet kan **drukne oss i aktiviteter og møter**. Det blir ikke tid til annet enn menighetsliv og indremisjon.
- Menigheten skal i utgangspunktet fungere som en **kraftstasjon** med påfyll av krefter relatert til vår tro. Likevel kan enkelte oppleve det motsatte, dvs. man blir **tappet for energi og krefter i stedet for å få påfyll**.
- Det er ikke bare-bare **å passe inn** i en menighet. Ofte er det ganske mange rigide uskrevne regler som ikke må brytes. Man må gjerne være ganske A4 uten egne sterke meninger for å passe inn.
- Enkelte kjenner på **ensomheten** selv om de er del av en menighet.

- Hele menighetslivet kan for enkelte bli **det reneste skuespillet**. Det er ikke rom til å være seg selv fullt ut, og man blir gående med en «maske» for å passe inn.
- Mange passer ikke inn og **finner ikke sin plass innenfor menighetenes trange rammer**, og de ramler på utsiden av det organiserte menighetslivet.
- Det **psykososiale miljøet** kan være så som så i enkelte forsamlinger.
- **Falskhet, overflatiskhet og dobbeltmoral** preger enkelte miljøer.
- Mange menigheter er **flinke på rekruttering**, men ikke fullt så flinke til å ta seg av og å beholde “gamle” medlemmer som aktive. Det viktigste kan se ut til å være **jakten på nye medlemmer** som kan “gå på kroken”. Disse nye medlemmene kan igjen benyttes til å **servere fin statistikk rundt tilsiget av medlemmer – menighetsvekst**.
- Enkelte av oss kan føle på at vi holder på å bli **kvelt av menighetslivet**, selv om det finnes en aldri så liten flamme av tro og håp igjen.
- **Meningsløst menighetsliv** kan oppstå, hvor fokus på det sentrale mistes av syne. Regler, fortolkninger av teologiske spissfindighet, slik gjør vi det her-tenkning, sosiale aktivitet og lite rom for ekte medmenneskelighet tar plassen.
- Jeg **vil ikke innordne meg blindt under en prest, pastor, styre eller eldsteråd**. Jeg har friheten og muligheten til å vurdere og å tenke selv. Jeg er ikke en dum sau som trenger en sprø hyrde (menighetsledelse) til å lede meg.
- Det har vært en del eksempler på **maktmisbruk** i menigheter. Enkelte ledere har alvorlige **psykopatiske trekk, er narsissister eller sosiopater**. De er **maktsyke, herser med medlemmene, manipulere og driver et storspill med bruk av diverse hersketeknikker** og eventuelt **massesuggesjon**. De syke lederne forventer **total lydighet, underdanighet, full kontroll og underkastelse**.
- **Åndelig misbruk** kan finne sted. En leder kan hevde av vedkommende har fått et profetisk budskap fra Gud som slettes ikke kommer fra det høye. Det er ikke lett å si imot slike såkalte åndelige eller profetiske budskap, men når de kun medfører splitt og hersk er de neppe fra Gud.
- Det er **ikke verdt å “låne bort” ørene til enkelte prester, pastorer og forkynnere**. De kjører på med **sine personlige kjepphester og sine egne private agendaer**, som i liten grad gagnar den enkelte eller menigheten. Rett og slett tendenser til **splitt og hersk og maktmisbruk/hersketeknikk**.
- Ledelse kan medføre **selvopptatthet og gå helt til hodet på lederen**.
- **Interne stridigheter og splittelser** rir enkelte menigheter som en mare.
- **Rar teologi og forvridd tro** blir utenfor denne artikkelens tema, men slike ting er selvsagt også et problem i en del sammenhenger.
- Muligens er jeg **en religiøs anarkist**, som ikke så lett lar meg underordne hva som helst som finner sted angivelig i Guds navn. Det er jo liv og død det gjelder, så budskapet bør absolutt prøves.
- En del av oss bor på landsbygda. Det er **ikke alltid tilgjengelig andre menigheter å oppsøke** til erstatning for den syke menigheten.
- Det kan bli alt for mye fokus på menneskeskapte og delvis uskrevne **leveregler og bud**.
- Er det plass til alle **personlighetstyper**? Passer for eksempel **introverte** inn i forsamlingen?

Temaet behandlet i denne artikkel har i stor grad sammenheng med temaet “frafalne” og “brente” kristne. Usunne menigheter kan gi “brente Guds barn”.

2. Kor. 11, 20: “For dere tåler jo at noen gjør dere til slaver, utnytter og fanger dere, behandler dere overlegent, slår dere i ansiktet.” Kilde: Nettbibelen.

Et innlegg fra Dagensdebatt.no passer bra inn her i denne artikkelen:

Veien hjem – veien tilbake, men hvor?

Noen momenter, fritt gjengitt/noe omskrevet fra innlegget:

- Veien tilbake til menighetsfellesskapet er ikke (alltid) lett.
- Forfatter av innlegget “måtte” ut i frihet da det ble for mange bud og regler, for mange krav og for komplisert.
- En stor skare av tidligere aktive troende er i dag “menighetsløse”, hvor grunnene til dette kan være noe ulike.
- Det finnes både “brente kristne” (det ble for mye) og kristne som fikk “frostskafer” (kom aldri inn i varmen).
- Menighet, kirke og forsamlingskultur appellerer ikke (alltid) til folket.
- Forsamlingen, menigheten og kirken kan bli en belastning.
- Fotavtrykk fra tidligere menighetsliv / menighetsdeltakelse kan sette sine spor, enten i form av “brennmerker” eller “frostskafer”.
- Noen utfordringer for en forsamling: Sørg for at alle blir sett, tilby et inkluderende fellesskap, tale sant om livet og la mennesker få være mennesker. Kjærligheten er også sentral.

Kilde: [Dagensdebatt.no](https://dagensdebatt.no) (Oddmund Ro): Veien hjem – veien tilbake, men hvor?

Hvis dette hadde vært en resonnerende stil eller tekst i skoleregi hadde det blitt trekk for slagside i argumentasjonen. I hovedsak har kun ensidig kritikk av menigheten som institusjon blitt framsatt. For helhetens og balansens skyld bør også litt annen argumentasjon slippe til orde:

Er alt menighetenes skyld? Muligens har noen av oss – meg inkludert – **for høye og urealistiske forventninger til menigheten og menighetslivet?** Menigheter består av mennesker, og mennesker gjør (konsekvent) feil og er slettes ikke ufeilbarlige. Det er og blir menneskelig å feile. Man kan oppleve å bli tråkket på, oppleve skuffelser, bitterhet, urettferdighet, bli utsatt for menneskelige feil og å bli såret. Noen overtramp skjer også ganske så ubevisst fra dem som trør på andre, da de ikke ser hvordan deres framferd virker negativt på andre.

I noen tilfeller kan det beste være **å legge ting bak seg og å tilgi**. Slik som det står i Herrens bønn / Fader vår / Vår far i himmelen: "...og tilgi oss vår skyld, slik også vi tilgir våre skyldnere." (Matt. 6,12.). Men dette er slettes ikke så lett i praksis, og fungerer heller ikke i alle slags situasjoner!

Ideen med lokale menigheter er i utgangspunktet en fin ting, med Bibelsk støtte. Likevel er ikke alt med menigheter fryd og gammen. I enkelte situasjoner kan det vise seg vel så smart å være på utsiden av menighetslivet i stedet for å bli ødelagt personlig og trossmessig av en usunn menighet og/eller skadelig forkynnelse. Innimellom i enkelte situasjoner passer det seg å hevde følgende: Ja til Jesus, nei til menighet! Kanskje ikke-hierarkiske husmenigheter/hjemmesamlinger er tingen?

Lenker:

- blogg.brr.no: De "frafalne" og "brente" kristne
- blogg.brr.no: Hva er målet til menigheten?
- blogg.brr.no: Ting jeg IKKE tror på
- blogg.brr.no: Protest mot enkelte former for kristendom
- blogg.brr.no: Ekstrem karismatikk, skeptisk!
- blogg.brr.no: Konservativ kristendom, nei takk!
- blogg.brr.no: Min tro
- blogg.brr.no: Kristentroen blir ødelagt av uheldig trosutøvelse
- blogg.brr.no: Kristenhatet – hatet blant kristne

Del dette: